
La Comédiathèque
COSTA MUCHO
KAZAZEDELERI
Jean-Pierre Martinez
comediatheque.net

Bu oyunun metni ücretsiz olarak indirilebilir.
Ancak, oyunun halka açık her türlü sahnelenmesi için yazarın izni gereklidir.
Jean-Pierre Martinez ile iletişime geçmek ve eserlerinden birini sahnelemek için izin talep etmek üzere:
https://comediatheque.net
https://jeanpierremartinez.net

Costa Mucho Kazazedeleri

Jean-Pierre Martinez
Yazar tarafından çevrilmiş ve uyarlanmıştır.

Bir kadınla bir erkek aynı gemidedir.
İkisi de denize düşer. Geriye ne kalır?
Hayat bir gemi kazasıdır. Öteki dünya ise bir vergi cenneti.

Kişiler:
Patrick
Nathalie

İki kişi oyun boyunca aynı oyuncular tarafından canlandırılabileceği gibi, farklı oyuncular da sırayla bu rolleri üstlenebilir.
(Böylece oyunun komik, düşsel ve simgesel boyutu güçlenir.)
Dolayısıyla oyuncu sayısı ve cinsiyet dağılımı değişebilir.

© La Comédiathèque

1. Gün

Dalga ve martı sesleri. Sesler yavaş yavaş azalırken küçük bir adacık aydınlanır. Sahnenin gerisinde iki yandan kulise geçilebilen birkaç kaya vardır. Biraz kum. İki cılız palmiye. Palmiyelerden birinin gövdesine asılmış, üzerinde Costa Mucho yazan bir can simidi. Kıyıya dağılmış birkaç eşya (sahnenin seyirciye bakan tarafı denizi temsil eder). Kayaların ardına saklanmış ya da kuma gömülmüş bu aksesuarlar ancak kişiler onları bulduklarında görünür. Yazlık giysiler içindeki bir erkekle bir kadın yerde baygın yatmaktadır. Erkek oldukça sıradan görünümlü, kadınsa daha şık ve özenlidir. Bir cep telefonu çalar. Adam uyanır. Telefon susar. Nerede olduğunu anlamıyormuş gibi etrafına bakar. Ayağa kalkıp adanın çevresini dolaşır; bir yandan çıkıp öteki yandan girerek kısa bir süre gözden kaybolur. Şaşkınlığı geçmemiştir. Yerdeki telefonu görüp alır. Bir an merakla inceleyip numara çevirir.

Patrick – Alo, Christelle, benim. Dinle... Daha yeni uyandım ve... Anlamıyorum... Bir çeşit kumsaldayım... Acaba önceden planlanmış bir mola mı vardı, yoksa... Sen neredesin? Neyse, bu mesajı alır almaz beni ara...

Telefonu bırakır, hâlâ uyuyormuş gibi yerde yatan kadını fark eder. Şaşkınlıkla ona bakar.

Patrick – Affedersiniz, ben... *(Sesini yükseltir.)* Hey, beni duyuyor musunuz? *(Kadın tepki vermeyince onu sarsar.)* Hey, uyanın! Vay canına, körkütük sarhoş. *(Bir an.)* Ya da gerçekten ölmüş...

Çevresine bir kez daha şaşkınlıkla bakar. Ardından kayaların arkasında kaybolarak adayı yeniden dolaşır. Bu sırada kadın kendine gelir ve sersemlemiş hâlde doğrulur. Adam dönünce kadınla burun buruna gelir. İrkilir.

Patrick – Hay anasını! Ödümü kopardınız...

Nathalie – Öyle mi?

Patrick – Karımı görmediniz, değil mi?

Nathalie – Karınızı mı?

Patrick – Evet, karımı. Christelle'i.

Kadın da çevresine bakar.

Nathalie – Biz neredeyiz böyle?

Patrick – Görünüşe bakılırsa bir adada. Daha doğrusu küçücük bir adacıkta.

Nathalie – Adada mı?

Patrick – Evet. Issız bir adada.

Nathalie – Peki kimseyi gördünüz mü?

Patrick – Issız ada diyorum ya! Sizden başka kimseyi görmedim...

Nathalie – Burada ne işimiz var peki?

Patrick – Onu da siz söylersiniz diye umuyordum...

Kadın bir süre adamı süzer.

Nathalie – Ama ben sizi tanıdım...

Patrick – Öyle mi?

Nathalie – Siz de Costa Mucho'daydınız!

Patrick – Evlilik yıldönümümüzü kutlamak için karımla gemi turuna çıkmıştık. Daha doğrusu bu Christelle'in fikriydi. Ben gemi turlarına pek...

Nathalie – Christelle! Evet, hatırladım... Turuncu bluzlu, kilolu bir kadın. Dün akşam kaptanın davetinde tam karşımızda oturuyordu.

Patrick – Gecenin teması Cadılar Bayramı'ydı ama balkabağı gibi görünmenin kendisine yakışmayacağını düşündü... O da turuncu giyinmeye karar verdi...

Nathalie – Evet, aynen öyle... Kaptan beni dansa kaldırmıştı... Sonrasını hatırlamıyorum...

Patrick – Garip, ben de hatırlamıyorum...

Nathalie – Buraya nasıl geldik?

Patrick – Hiçbir fikrim yok... Gemi nerede?

Nathalie – Belki öteki taraftadır.

Patrick – Hangi öteki taraf?

Nathalie – Adanın öteki tarafı!

Patrick – Çevresini iki kez dolaştım. İnanın, göz açıp kapayıncaya kadar bitiyor.

Nathalie – Sizce gemimiz batmış olabilir mi?

Patrick – Batmış mı?

Nathalie – Yoksa bizi bu adacıkta neden bilerek terk etsinler?

Patrick – Nereden bileyim?

Nathalie – Belki bir oyundur... *(Patrick ona kuşkuyla bakar.)* Yolcuları eğlendirmek için düzenlenmiş bir etkinlik.

Patrick – Hani şu Issız Ada'da Aşk tarzı bir şey mi?

Nathalie – Burada bir adada olduğumuza gerçekten emin misiniz?

Patrick – Dört yanı suyla çevrili bir kaya parçası... Siz buna ne dersiniz?

Nathalie – Bilmiyorum... Belki yalnızca deniz yükselince adaya dönüşüyordur...

Patrick – Deniz yükselince de ne demek?

Nathalie – Mont Saint-Michel gibi.

Patrick – Burası Mont Saint-Michel'e hiç benzemiyor...

Nathalie – Bir keresinde Saint-Malo yakınlarında başıma gelmişti.

Patrick – Az önce Mont Saint-Michel'di...

Nathalie – Aynı bölge sayılır. Annemle yazar Chateaubriand'ın mezarını görmeye gitmiştik.

Patrick – Mont Saint-Michel'e mi?

Nathalie – Saint-Malo'ya! Chateaubriand'ın Mezardan Öteye Hatıralar'ını duymuşsunuzdur herhâlde?

Patrick – Siz öğretmensiniz, değil mi?

Nathalie – Fransızca öğretmeniyim, evet. Nereden bildiniz?

Patrick – Bilmem, içime doğdu...

Nathalie – Neyse, annemle yürüyerek gitmiştik. Çok hoş bir gezintiydi. Bu büyük adamın mezarını fotoğrafladık, biraz dolaştık. Dönmek istediğimizde dört yanımızın sularla çevrildiğini fark ettik.

Patrick *(aklı başka yerde)* – Yok artık...?

Nathalie – Gelgiti unutmuşuz! Karaya dönebilmek için tam dört saat bekledik. Dört saat, düşünebiliyor musunuz?

Patrick – Dört saat mi?

Nathalie – Deniz çekilsin de yürüyerek kıyıya ulaşabilelim diye!

Patrick – Demek öyle...

Nathalie – İşin kötüsü o akşam Paris'e dönecek trene yetişmemiz gerekiyordu. Otelden bavulları aldık... Perona vardığımızda istasyon şefi çoktan hareket düdüğünü çalmıştı.

Patrick *(alayla)* – Ne macera ama...

Nathalie – Umarım bu adada dört saat beklemek zorunda kalmayız.

Patrick – Ne oldu, yetişmeniz gereken bir tren mi var?

Nathalie – Hayır, sanmıyorum...

Patrick *(sinirli)* – Mezar, mezar... Lanet olsun, uğursuzluk getireceksiniz başımıza...

Nathalie – Neden böyle söylüyorsunuz?

Patrick – Bizi almaya kimse gelmezse bu adacık mezarımız olacak da ondan!

Nathalie – Ama belki yalnızca sular yükseldiğinde ada oluyordur...

Patrick – Şu gelgit meselesiyle tepemin tasını attırdınız!

Nathalie – Yalnızca bir varsayım...

Patrick – Evet, saçma sapan bir varsayım! Hem şimdi suların yükselmiş olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?

Nathalie – Bilmiyorum... Biraz iyimser olmaya çalışıyorum...

Patrick – İyimser mi? Ya sular şu anda çekilmişse? Dört saat sonra ikimiz de birer palmiyenin tepesine tırmanmak zorunda kalacağız...

Nathalie – Pek sağlam görünmüyorlar...

Patrick – Hem yakınlarda bir kıyı görüyor musunuz?

Nathalie – Hayır...

Patrick – Mont Saint-Michel gibi bir yerde olsak karayı görürdük.

Nathalie – Evet, tabii...

Patrick – Chateaubriand... Şöyle az pişmiş bir Chateaubriand bifteği olsa da yesem. Açlıktan ölüyorum... Hiç değilse gemi akşam yemeğinden sonra batsaydı...

Kadın birden kuşkuyla ona bakar.

Nathalie – Yoksa bütün bunlar bir tezgâh mı?

Patrick – Tezgâh mı?

Nathalie – Arabası bozulmuş numarası yapan erkek gördüm ama gemi batırma numarası... Kendimde değilim... Bana bir şey mi içirdiniz? Beni uyuşturdunuz!

Patrick – Siz aklınızı mı kaçırdınız?

Nathalie – Erkekleri tanırım ben...

Patrick – Pek öyle görünmüyor, kusura bakmayın... Hem açıkçası ben o kadar da hevesli olmazdım.

Nathalie – Peki, tamam... Bu kadar kabalaşmanıza da gerek yok.

Patrick – Üstelik evliyim ben! Bir dakika... Christelle nerede?

Kadın birden donakalır.

Nathalie – Annem!

Patrick – Aman, şimdi de annenizi çağırmaya başlamayın!

Nathalie – Annem de Costa Mucho'daydı!

Patrick – Öyle mi...? Hay aksi...

Nathalie – Tanrım! Sizce hepsi ölmüş müdür?

Patrick *(dalgın)* – Hepsi mi?

Nathalie – Öteki bütün yolcular! Gemide bizimle birlikte olanlar!

Patrick – Hiçbir şey bilmiyorum... Hiçbir şey anlamıyorum...

Bir sessizlik.

Nathalie – Belki Yunanistan'dayızdır.

Patrick – Yunanistan mı? Nereden çıktı Yunanistan? Beş dakika önce Mont Saint-Michel diyordunuz.

Nathalie – Akdeniz turuna çıkmıştık, değil mi?

Patrick – Yunanistan bundan epey büyük yalnız.

Nathalie – Yunanistan'da çok ada var. Bazıları mutlaka miniciktir.

Patrick – Buradaki keşmekeşe bakılırsa Yunanistan da olabilir...

Nathalie – Birkaç yıl önce annemle gitmiştim... Ama burayı hiç tanıyamadım.

Patrick – Neyse, Yunanistan'daysak deniz çekilince yürüyerek karaya dönme hayalini unutun.

Nathalie – Neden?

Patrick – Çünkü Akdeniz'de gelgit olmaz!

Nathalie – Aa, evet, doğru.

Patrick – Evet. Chateaubriand'ı bilmeyebilirim ama Akdeniz'de gelgit olmadığını bilirim.

Nathalie – Aslında olur ama... Seviye farkı çok azdır.

Patrick – Tabii... Seviye farkı çok azdır...

Nathalie – Öyle.

Patrick – Gemi kazası ha... Şaka gibi... Costa Mucho'nun şu kahrolası gezisine servet döktüm...

Nathalie – Her cümlenizde en az bir kere küfretmek zorunda mısınız?

Kafası öylesine karışıktır ki bu sözleri duymaz bile.

Patrick – Hay anasını... Ne demiştiniz?

Nathalie – Hiç... Sadece merak ediyordum...

Patrick – Korkunç değil mi? Ne olmuş olabilir?

Nathalie – Bilmiyorum... Titanic bir buzdağına çarpmıştı.

Patrick – Akdeniz'de buzdağına pek rastlanmaz.

Nathalie – Özellikle yazın...

Patrick – Belki de kayalıklara çarpmıştır...

Nathalie – Kayalıklara mı? Açık denizde mi? Akdeniz'in ortasında?

Patrick – Adacıklar var ya! Şunun gibi, işte.

Nathalie seyircilerin bulunduğu tarafa, denize bakar.

Nathalie – Bir düşünsenize... Belki gemi tam ayaklarımızın altında, birkaç metre derinde yatıyor. Bütün yolcularıyla birlikte...

Patrick – Tek kurtulan biz miyiz sizce?

Nathalie – Bilmiyorum.

Patrick – Herhâlde bunun gibi bir kayalıktı. Yalnız varlığını belli edecek palmiyeleri yoktu.

Nathalie – Ama kayalıkların yerleri haritalarda gösterilir. Deniz haritalarında. Arabayla giderken de dağların nerede olduğunu ve onlara çarpmadan hangi yollardan geçebileceğinizi gösteren haritalar var.

Patrick – Haritalar... Önce haritaya bakacaksın! Sonra da okumayı bileceksin... Kaptanın tipini gördüğümde şüphelenmeliydik zaten.

Nathalie – Neden ki?

Patrick – Deniz kurdundan çok tango dansçısına benziyordu da ondan!

Nathalie – Tamam, çizgili denizci kazağı yoktu, sakalı yoktu, pipo da içmiyordu... Ama Costa Mucho gibi bir yolcu gemisinin kaptanı olabilmek için eğitim almış olması gerek.

Patrick – Hadi canım! Artık her budala petrol tankeri kullanabiliyor! Arjantinliydi, değil mi?

Nathalie – İtalyan.

Patrick – Her neyse, kaptan olmadan önce denizcilikten çok salon dansı dersi almış belli ki.

Nathalie – Bu işlerden çok anlıyorsunuz galiba... Peki siz ne iş yaparsınız?

Patrick – Tır şoförüyüm.

Nathalie – Öyle mi... Demek deniz ulaşımının bütün inceliklerini biliyorsunuz.

Patrick – Sadece burada ne halt ettiğimizi anlamaya çalışıyorum.

Bir an.

Nathalie – Yine de çok şıktı... Beyaz üniforması, siperlikli şapkası... İnanın, Arjantinli olmasa da tangoda harikaydı!

Patrick – Meşhur kaptan gecesi... Yolcuların, hele hanımların eğlenmesi şart tabii...

Nathalie – Doğrusu yakışıklı adamdı.

Patrick – Buraya o çapkın yüzünden sürüklendik zaten, eminim.

Nathalie *(şarkı söyleyip bir dans adımı atarak)* – Bésame, bésame mucho... Hatırlıyorum, gemi batmadan hemen önce orkestra bunu çalıyordu.

Patrick – Batış anını hatırlıyor musunuz?

Nathalie – Hayır... Sadece kaptanın kollarında olduğumu hatırlıyorum. Beni dansa kaldırmıştı. Hâlâ içim bir tuhaf oluyor...

Patrick – Bésame... Bizi de fena becerdiler, doğrusu.

Nathalie – Lütfen, bu kadar kaba konuşmanıza gerek yok!

Patrick *(şarkının sözleriyle oynayarak)* – Costa, Costa Mucho... Bize de çok pahalıya patladı... Şu zampara, hanımları dans ettirmek yerine dümenin başında olsaydı...

Nathalie – Hangi dümenin?

Patrick – Geminin dümeni elbette!

Nathalie – Bu gemide ne dümenler dönmüş, kim bilir...

Patrick – Ne olursa olsun, o beceriksiz kaptan dümeni doğru düzgün tutamadığı için battık!

Nathalie – Ne olursa olsun... Gemide Tanrı'dan sonra tek yetkili kaptandır.

Patrick yerden bir denizci şapkası alır.

Patrick – Görünüşe bakılırsa Tanrı da ölmüş...

Şapkayı takar. Nathalie dehşetle ona bakar.

Nathalie – Hayır...

Patrick – Hiç değilse şapkasını bırakmış. Bu sıcakta işime yarar...

Nathalie – Ne korkunç... Sizce annem de ölmüş müdür?

Patrick – Bilmem... Yüzme bilir miydi?

Nathalie – Hayır...

Patrick – O zaman bir mucize olmadıkça...

Nathalie – Ya karınız, o yüzme bilir miydi?

Patrick – Havuzda, evet... Ama bir gemi kazasında birkaç saat geçtikten sonra bunun pek önemi kalmaz.

Nathalie – Demek şu anda büyük olasılıkla dulsunuz.

Patrick – Evet... Siz de öksüzsünüz.

Nathalie – Hiç mi üzülmüyorsunuz?

Patrick – En kötüsü hiçbir zaman kesin değil... En iyisi de öyle... Ölüm ilanları gelene kadar...

Nathalie – Şu şapkayı çıkarsanız olmaz mı?

Patrick – Neden?

Nathalie – Bilmiyorum... Biraz uygunsuz değil mi? Zavallı adam gemisiyle birlikte battıysa...

Patrick – Peki... Güneş çarpmasını tercih ediyorsanız...

İstemeye istemeye şapkayı çıkarır.

Nathalie – Tanrım... Annemi bu geziye ben davet ettim... Altmışıncı yaş günü hediyesiydi...

Nathalie ağlamak üzeredir.

Patrick – Aman, şimdi de ağlamaya başlamayın... Hem bilmiyoruz ki... Belki gemiden düşen sadece biziz.

Nathalie yeniden umutlanır.

Nathalie – Ya da bunun gibi başka bir adacıktalardır.

Patrick – Ya da otuz kişi bir şişme bota doluşmuşlardır, mülteciler gibi.

Nathalie – Korkunç. Düşüncesi bile mideme kramplar sokuyor.

Patrick – Bana da... Ama benimki dün akşamdan beri ağzıma lokma koymamamdan.

Sessizlik.

Nathalie – Neden bizim başımıza geldi bütün bunlar?

Patrick yerde bir şey görmüş gibidir.

Patrick – Bilmiyorum.

Eğilip palmiyelerden birinin dibinden gizlice bir şey alır.

Nathalie – Kadere inanır mısınız?

Patrick – Kadere mi?

Nathalie onun hareketini fark etmiştir.

Nathalie – O nedir?

Patrick – Bounty.

Nathalie – Kurtarılana kadar hayatta kalmak için elimizdeki tek şey bu mu? İki kişiye bir Bounty.

Patrick – İki kişiye mi?

Nathalie – Paylaşacağız, değil mi?

Patrick – Ama Bounty'yi ben buldum... *(Nathalie ona öfkeyle bakar.)* Tamam, paylaşırız...

Nathalie – Gerçekten acıkıncaya kadar saklasak daha iyi olmaz mı?

Patrick – Ama ben gerçekten açım!

Bounty'nin ambalajını açar, ikiye böler, yarısını ona verir, kendi payını yer.

Patrick – Hay anasını, ne güzelmiş...

Nathalie onu alınmış bir ifadeyle izler, sonra kendi yarısını yemeye razı olur.

Nathalie – Bizi bulurlarsa Bounty'nin kazazedeleri diye anacaklar.

Patrick hiçbir şey anlamamış gibi bakar.

Nathalie – Yoksa bunu da bilmiyor musunuz?

Patrick – Neyi?

Nathalie – Filmi! Bounty'nin Kazazedeleri!

Patrick – Film mi?

Nathalie – Bu adada uzun süre birlikte kalacaksak ne konuşacağız, gerçekten merak ediyorum...

Patrick – Konuşmak zorunda değilsiniz.

Nathalie bir süre sessizce Bounty'sini çiğner.

Patrick – Hem filmin adı Bounty'nin Kazazedeleri değil, Bounty'de İsyan...

Nathalie – Demek arada bir sinemaya da gidiyorsunuz...

Patrick – Tabii... Gemileri batıyor, sonra birbirlerini yemeye başlıyorlar.

Nathalie – Onu da Medusa'nın Salı'yla karıştırdınız...

Patrick sinirle bakar, ama karşılık vermez.

Nathalie – Hava epey puslu, değil mi?

Patrick – Ne, bu hikâye mi?

Nathalie – Hava! Sis var, değil mi?

Patrick – Artık sisli havada da kayalıklardan kaçınılıyor. Radar diye bir şey var.

Nathalie – Hayır, diyorum ki yakınlarda bir kıyı olsa bile sis yüzünden göremiyor olabiliriz.

Patrick – Bilmem... Gemi batarken gözlüğümü kaybettim...

Nathalie – Siz de mi...

Patrick – Belki de net göremememizin nedeni sis değildir...

Bir an.

Nathalie – Adanın çevresini kendim dolaşıp bir bakacağım.

Patrick – Olur.

Nathalie – Benimle gelmiyor musunuz?

Patrick – Gözlüksüz de kaybolmazsınız burada. Niye geleyim?

Nathalie – Bana arkadaşlık edersiniz...

Patrick – Az önce konuşacak bir şey bulamadığımdan yakınıyordunuz... Korktunuz, değil mi?

Nathalie – Hiç de değil!

Patrick – Evet... Bana ihtiyacınız var ama kabul etmek istemiyorsunuz.

Nathalie – Peki, siz burada kalın, ben gidiyorum...

Nathalie kayanın arkasında kaybolur.

Patrick – Burada kalın, diyor... Sanki gidecek başka yer var...

Bir süre sonra yerde yine bir şey görür. Başka bir Bounty bulur, kadının ortalıkta olmadığından emin olur ve onu yer. Nathalie bir bavulla döner.

Patrick – Seyahate mi çıkıyorsunuz?

Nathalie – Çok komik.

Patrick – O da ne?

Nathalie – Bavul.

Patrick – Sağ olun. Gözlüksüz de karım olmadığını anlayabiliyorum.

Nathalie – Kıyıda buldum, adanın öteki tarafında. Az önce siz görmediniz mi?

Patrick – Belki yeni sürüklenmiştir. Benim bavulum değil. Sizin de değildir herhâlde.

Nathalie – Ne yazık ki değil... Ne yapacağız?

Patrick – Ne demek ne yapacağız?

Nathalie – Açacak mıyız, açmayacak mıyız?

Patrick – Niye açmayalım?

Nathalie – Bizim bavulumuz değil ki.

Patrick – Eee?

Nathalie – Ben bir yabancının bavulumu karıştırmasını istemezdim.

Patrick – Bavulun sahibi şu anda büyük olasılıkla balıklara yem olmuştur, o yüzden...

Nathalie – Sizce?

Patrick – İçinde birkaç giysiyle diş fırçası vardır herhâlde, ama belli mi olur?

Nathalie – Diş fırçasıyla birkaç yedek giysiye hayır demem.

Patrick – Ben yiyecek bir şey tercih ederdim.

Nathalie – Aklınız fikriniz yemekte mi?

Patrick – Allah aşkına açın şu lanet bavulu! Bitsin şu iş!

Nathalie – Peki... *(Vazgeçer.)* Neden ben?

Patrick – Neden olmasın?

Nathalie – Bilmem... Şu «bitsin şu iş» deyişiniz yüzünden.

Patrick – Ne olmuş?

Nathalie – Ya bombalı bavulsa?

Patrick – Az önce sizi kaçırıp kötü niyetle ilaç verdiğimi öne sürdünüz. Şimdi de bombalı bavul! Siz iyice paranoyaksınız.

Nathalie – İnsanlara genel olarak, erkeklereyse özellikle güvenmem, hepsi bu.

Patrick – Tamam, haklısınız. Şimdi her şey anlaşıldı. Teröristler bizi, içinde bomba olan bir bavulla bu ıssız adaya bıraktılar. Bavulu açarken havaya uçalım diye. Böylece masum insanlara da zarar gelmeyecek...

Nathalie – Neden olmasın?

Patrick – Biraz dolambaçlı değil mi?

Nathalie – O insanların kafası zaten dolambaçlı çalışır.

Patrick – Yine de...

Nathalie – Öyleyse buyurun, siz açın!

Patrick – Sorun değil.

Bavulu açmaya davranır, ama belli belirsiz tedirgindir. Kilit açılmaz.

Nathalie – Ee?

Patrick – Kilitli.

Nathalie – Verin, bir bakayım.

Saçından bir tel toka çıkarır, büker ve Patrick'in şaşkın bakışları altında kilidi açar. Bavul açılır.

Nathalie – İşte oldu.

Patrick – Sanki ömrünüz boyunca bunu yapmışsınız...

Nathalie – Annem öğretti.

Patrick – Öyle mi? İlginç... Ben annenizi kilit açarken değil, örgü örerken hayal ederdim...

Nathalie – Örgü şişiyle de pek çok şey yapılır... Bir tane hep yanımda taşırım...

Patrick ona biraz kaygıyla bakar.

Patrick – Peki, bavulda ne var?

Nathalie içine bakar.

Nathalie – İnanmayacaksınız.

Patrick – Ne?

Yaklaşıp bavulun içine bakar.

Patrick – Olamaz...

Nathalie – Banknot dolu bir bavul!

Patrick – İnanılmaz...

Nathalie – Yunanistan'ın borcunu kapatacak kadar para var burada.

Patrick – Benim aklıma ilk gelen bu olmazdı ama gerçekten bir servet.

Nathalie – Gemiden gelmiş olmalı.

Patrick – Kim bavul dolusu parayla gemi turuna çıkar ki?

Nathalie – Üstelik her şey dâhil bir turdaydık.

Patrick – Gümrüksüz satış mağazası hariç.

Nathalie – Sırf gümrüksüz mağazayı soymak için beş yüz avroluk banknotlarla dolu bavul getirmez herhâlde insan...

Patrick – Neyse... Paylaşalım mı?

Nathalie – Bavulu ben buldum...

Patrick – Ben Bounty'min yarısını size verdim.

Nathalie – Hem ıssız bir adada bu parayla ne yapabiliriz? Yakında bir gümrüksüz mağaza görüyor musunuz?

Patrick – Doğru, o da var...

Nathalie – Issız adada beş yüz avroluk banknotlar... Monopoly parası kadar değerleri yok.

Patrick – Şu bavul sosis ve şarküteri dolu olsaydı daha iyiydi.

Nathalie – Et dolu bavul... Hani şu eski Fransız filmi Paris'i Geçmek'teki gibi. Biz bu adayı aşmak için bütün geceyi harcamazdık ama...

Patrick – Ne?

Nathalie – Paris'i Geçmek... Bourvil'le Gabin'in filmi... Bunu da mı hatırlamadınız?

Patrick – Hayatımızın sonunu bu adada birlikte geçireceksek şu saçma sapan edebiyat ve sinema göndermelerinize son verin, tamam mı? Burası okul değil!

Nathalie – Peki. Kusura bakmayın...

Sessizlik.

Nathalie – Belki de kara paradır.

Patrick – Tabii kara para! Ne sandınız, cep harçlığı mı?

Nathalie – Aklımda bir senaryo var...

Patrick – Çok film seyrediyorsunuz siz...

Nathalie – Bu parayla bir uyuşturucu sevkiyatı ödenecekti. Alışveriş gemide yapılacaktı...

Patrick – Tabii, emeklilerle dolu bir yolcu gemisi, kokain kaçakçılarının gizlice buluşması için harika bir yer!

Nathalie – Emeklilerle mi? Teşekkür ederim.

Patrick – Annenizi kastettim. Gemidekilerin yaş ortalaması epey yüksekti, kabul edin. O emeklilerin de kokain çekecek hâli yoktu.

Nathalie – Tanrım! Ya kaçakçılar bavullarını geri almaya gelirse?

Patrick – Saçmalamayın, bu hikâyenin hiçbir yanı tutmuyor. Yolcu gemisinde uyuşturucu kaçakçıları...

Nathalie – Sizin daha iyi bir açıklamanız var mı?

Patrick – Ne bileyim... Varlıklı bir emekli, bir liman molasından yararlanıp parasını vergi cennetine kaçıracaktı belki. *(Nathalie bavulu kapatır.)* Ne yapıyorsunuz?

Nathalie – Bu para bizim değil. Buradan kurtulursak sahibine teslim edeceğiz.

Patrick – Ya bütün yolcular, sahibi de dâhil, öldüyse?

Nathalie – Kayıp eşyaya veririz. Bir yıl bir gün içinde kimse gelip almazsa para dolu bavul bizim olur.

Patrick – Şaka mı bu?

Nathalie – Ne öneriyorsunuz? Bavulun üstüne iki kişi ata biner gibi oturup beş yüz avroluk banknotları kürek yaparak Yunanistan'a mı gidelim?

Patrick – Kurtarma ekipleri er geç bizi görür belki...

Nathalie – Tabii... Diyelim buldular. İçinde banknotlar bulunan bavulla jandarma helikopterine bindiğimizi düşünebiliyor musunuz?

Patrick – Ne bileyim... Bavulu gömeriz. Sonra geri dönüp alırız...

Nathalie – Gömmek mi?

Patrick – Define Adası'ndaki gibi! Gördünüz mü, ben de gençken kitap okudum...

Nathalie – Önce köpekbalıkları yememişse karınızı gömmek zorunda kalacaksınız. Ben de annemi...

Patrick – Anneniz de anneniz...

Nathalie – Annemin nesi var?

Patrick – Sanki anneniz sizi biraz boğuyormuş gibi geliyor, haksız mıyım?

Nathalie – Öyle mi? Kadını tanımıyorsunuz bile!

Patrick – Yani bu yaşta annenizle gemi turuna çıkmanız...

Nathalie – Sizce kaç yaşındayım?

Patrick – Böyle sorulara asla yanıt vermem, prensibimdir. Ama yaşımız kaç olursa olsun bizi yakında bulmazlarsa ihtiyarlığı göremeyeceğiz.

Nathalie'nin yüzü düşer.

Nathalie – Sizce böyle ne kadar dayanabiliriz?

Patrick – Bilmiyorum...

Nathalie – Birkaç gün aç kalınabilir... Arada bir diyet yapmak da fena değil...

Patrick – Tabii... O zaman bugünden itibaren Ramazan orucu tutuyoruz diyelim...

Nathalie – Lütfen... Dinî inançlarla alay edilmesinden hiç hoşlanmam.

Patrick – En kötü ihtimalle birimiz ötekini yer, biraz daha uzun yaşar...

Nathalie – Şaka yapıyorsunuz, değil mi...?

Patrick kuşkuyu giderecek bir şey söylemez.

Patrick – Ama susuz bir iki günden fazla dayanamayız. Hele bu sıcakta. Soğuk bir bira olsa da içsem.

Nathalie – Kurtarma ekiplerine haber vermemiz gerek. Cep telefonunuz var mı?

Patrick – Şurada bir tane var. Sizin sanmıştım. *(Telefonu alır.)* Çekmiyor.

Nathalie – Yerimizi belli etmek için ateş yakabiliriz.

Patrick *(alayla)* – Harika... Kibritiniz var mı? Ben odun bulayım...

Nathalie – Şu telefonu verin. Belki adanın öteki tarafında çekiyordur.

Kayanın arkasında kaybolur. Patrick kumdan bir şeyin çıktığını görüp alır. Bir bira kutusudur. Açıp içer. Nathalie katlanmış bir plaj şemsiyesiyle döner ve telefonu bırakır. Patrick kutuyu alelacele saklar.

Patrick – Eee?

Nathalie – Orada da çekmiyor. Ama bir şemsiye buldum. İki şezlong da var. Akıntı sürüklemiş olmalı.

Patrick çıkar. Nathalie şemsiyeyi açıp yerleştirir. Patrick iki şezlongla dönüp onları kurar. Şemsiyenin altına otururlar.

Patrick – Neredeyse tatildeymişiz gibi...

Nathalie – Bir de içecek bir şeyimiz olsa...

Patrick sakladığı birayı alır, bir yudum içer. Nathalie şaşkınlık ve kıskançlıkla bakar.

Patrick – Şu kuma bakın.

Nathalie kumları karıştırıp bir kutu kola bulur. Yerine oturur, kolasını içer.

Patrick – Anlaşılan Costa Mucho'da gemi batınca da her şey dâhil.

Nathalie – Bütün bunlar gittikçe tuhaflaşıyor.

Patrick – Yok canım, öyle mi?

Nathalie *(alınmış)* – Şimdi de bana sen diye mi hitap ediyorsunuz?

Patrick – Hayatımızın sonuna kadar bu adada ikimiz kalacaksak aramızda belli bir yakınlık doğar elbet.

Nathalie – Nasıl bir yakınlık kastediyorsunuz?

Patrick – Pek seçeneğimiz olmayacak işte.

Nathalie – Ne kadar da naziksiniz.

Patrick – Gerçek bu. İki kişiyiz. Başka seçenek yok. Âdem'le Havva gibi...

Nathalie – Seçenek mi? Aşkı sanki rafları dolu ya da boş bir mağazadan alışveriş yapmak sanıyorsunuz.

Patrick – Tamam, uzatmayın... Hiç değilse ben Costa Mucho'ya annemle değil karımla gelmiştim...

Nathalie – Öyle mi... Bir deneyin bakalım. Örgü şişiyle neler yapılacağını size gösteririm...

Cep telefonu çalmaya başlar. İkisi de şaşkınlıktan donar.

Patrick – Açsanıza!

Nathalie telefona atılıp cevap verir.

Nathalie – Alo...? Bavul mu...? Aa, kusura bakmayın, ben... Radyoyu dinlemiyordum... Hayır, hiç önemli değil... Evet, teşekkürler, size de...

Elinde telefonla bir an öylece kalır. Patrick yıkılmış gibi bakar.

Patrick – Ne sordular?

Nathalie – Bavuldaki paranın miktarını bilip bilmediğimi...

Patrick – Bavulun mu?

Nathalie – Evet... Bavulun.

Patrick – Hangi bavulun?

Nathalie – Şu bavulun herhâlde. Yoksa RTL radyosunun para dolu bavul yarışması mıydı? Şimdi düşününce... Emin olamadım...

Patrick – Sizi RTL radyosundan arıyorlar, milyonlarca kişi sizi dinliyor, siz de gemimizin battığını söylemiyorsunuz, öyle mi?

Nathalie – Özür dilerim, çok şaşırdım. Hiç aklıma gelmedi.

Patrick – Verin şu telefonu! Ben arayacağım...

Telefonu alır ve son aranan numarayı çevirir.

Patrick – Kahretsin, yine çekmiyor...

Nathalie – İnanılır gibi değil... Gerçekten radyo idiyse... Düşünsenize, RTL'nin para dolu bavulunu kazanacaktık neredeyse...

Patrick – Bizde zaten bir bavul dolusu para var! İçinde ne kadar olduğunu merak ediyorsanız banknotları sayın!

Nathalie – Doğru söylüyorsunuz... Ama yarışmada önce miktarı sorup sonra mı bavulu gönderiyorlardı? Garip, değil mi?

Patrick – Bütün bunlarda garip bulduğunuz tek şey bu mu?

İkisi de bir süre çökmüş hâlde oturur.

Patrick – Bir şey söyleyeyim mi?

Nathalie – Ne?

Patrick – Acaba karım beni aldatıyor mu?

Nathalie – Neden böyle düşünüyorsunuz?

Patrick – Bilmem, son zamanlarda bana karşı biraz soğuk...

Nathalie – Hayır, demek istediğim şu: Bunu neden şimdi, burada, bana anlatıyorsunuz?

Patrick – Bilmem, ben... Kime anlatayım? Bu adada konuşabileceğim başka biri var mı?

Nathalie – Karınız sizi aldatıyormuş, aldatmıyormuş, bana ne! İçinde bulunduğumuz durumun farkında mısınız? Aldatılıyor olmanızın şu anda gerçekten bir önemi var mı sizce?

Patrick – Demek hiçbir şey konuşmayacağız...

Bir an.

Nathalie – Hem kıskanması gereken karınız değil mi? Issız bir adada, çekici bir genç kadınla baş başasınız!

Patrick – Peki, sizi dinliyorum. Ne konuşalım?

Nathalie – Bilmiyorum... Biraz düzen kurmalıyız.

Patrick – Düzen mi?

Nathalie – Hayatta kalmak için. Kimseye bağımlı olmadan. Alain Bombard'ın Gönüllü Kazazede kitabını okudunuz mu?

Patrick – Yine başlamayın...

Nathalie – Pardon... Balık tutabilir misiniz?

Patrick – Olta olursa evet.

Nathalie – Akıntılar buraya birçok şey getiriyor. Belki son model bir olta da getirirler.

Patrick – Ya da daha güzeli, arada bir kumsalımıza yağda sardalya ya da soslu uskumru konservesi vursa...

Bir an.

Nathalie – Kumsalımız... Düşününce doğru aslında. Bu ada bizim.

Patrick – Bizim mi?

Nathalie – Haritalarda yer almıyorsa ve uluslararası sulardaysak...

Patrick – Eee?

Nathalie – Hukuken bağımsızlığımızı ilan edip bir devlet kurabiliriz sanırım.

Patrick – Bir ülke için biraz küçük değil mi?

Nathalie – Vergi cenneti olmak için yeterince büyük.

Patrick – Valla, hiç fena fikir değil... *(Bavulu gösterir.)* Başlangıç sermayemiz de hazır.

Nathalie – Parayı geri isterlerse suçluların iadesine ilişkin hiçbir anlaşma imzalamadığımızı söyleriz.

Patrick – Belki de bütün bu para, yolcuların bu kahrolası hurdayla yaptıkları fahiş fiyatlı tur için ödedikleri paradır.

Nathalie – Haklısınız... Öyleyse bize kalması adaletin yerini bulması olur...

Bir an.

Patrick – Sanki batıyoruz...

Nathalie – Kesinlikle. Burada fazla kalırsak aklımızı yitireceğiz.

Patrick – Hayır, gerçekten batıyoruz diyorum.

Nathalie – Emin misiniz?

Patrick – Bilmem... Sanki biraz önce kumsal daha genişti...

Nathalie – Küresel ısınma olmalı.

Patrick – Ya da gelgit... Doğru, Akdeniz'de de az da olsa gelgit var.

Nathalie – Ortalık iyice kararıyor, değil mi?

Patrick – Eninde sonunda gece olacak.

Nathalie – Uyku işini nasıl ayarlayacağız?

Patrick – Şu düzen kurma fikrine bayılıyorsunuz...

Nathalie – Siz hangi tarafta yatacaksınız?

Patrick – Yatağımız yok ki!

Nathalie – Adanın hangi tarafında!

Patrick – Bir arada durmamız daha iyi olmaz mı?

Nathalie – Bir arada mı? Tam olarak ne demek istiyorsunuz?

Patrick – Bir arada... Yani dayanışma içinde...

Nathalie – Peki...

Patrick *(elini Nathalie'nin omzuna koyarak)* – Hadi, galiba yanlış başladık... Madem bir süre burada sıkışıp kaldık, bari iyi tarafından bakalım, ne dersiniz?

Nathalie *(isteksizce)* – Daha hemen yatmaya da gerek yok. Uykunuz mu geldi?

Patrick – Haklısınız, gün batımını seyredelim...

Yanına oturur.

Nathalie – Bana kur mu yapıyorsunuz?

Patrick – Hayır, tabii ki!

Nathalie – Affedersiniz, öyle sandım.

Patrick – Gördüğünüze hemen inanmayın; insan çoğu zaman görmek istediğini görür.

Nathalie – Demek siz de alıntı yapma hastalığına yakalandınız.

Patrick – Alıntı olduğunu bilmiyordum...

Nathalie – Görmek istediğim şeyi mi? Yoksa kendinizi Don Juan mı sanıyorsunuz?

Patrick – Ya siz? Kendinizi karşı konulmaz bir kadın mı sanıyorsunuz?

Nathalie – Peki... Bir arada kalacaktık... Hem adınızı bile bilmiyorum.

Patrick – Patrick.

Nathalie – Patrick mi? Evet... Tam size göre.

Patrick – Sağ olun... Ya sizin?

Nathalie – Nathalie. Biliyorum, bana da çok yakışıyor...

Patrick – Don Juan olmadığımı ben de biliyorum.

Nathalie – Kendinizi bu kadar küçümsemeyin. O kadar da kötü değilsiniz.

Patrick – Gerçekten mi?

Nathalie – Hemen havalara girmeyin...

Patrick – Ama hakkınızı yemeyeyim... Gerçekten etkileyicisiniz...

Nathalie – Öyle mi?

Patrick – Bu küçücük adada birbirimize rastlamamamız zaten imkânsızdı.

Nathalie *(konuyu kapatmak için)* – Neyse, ben uyuyorum. Belki yarın uyanırız da bu kâbus bitmiş olur...

Patrick – Sizce?

Nathalie – Daha iyi bir öneriniz var mı?

Kuma uzanır, uykuya dalarlar. Cep telefonu çalar. Duymazlar. Kapalı bir yerde toplanmış bir kalabalığın uğultusu yükselir. Sonra ışık azalırken ses de yavaş yavaş söner.

Karanlık.

2. Gün

Işık yeniden yanar. Patrick ile Nathalie uyanır. İki karakteri yine aynı oyuncular canlandırabileceği gibi farklı oyuncular da üstlenebilir (böylece oyunun düşsel ve simgesel boyutu güçlenir). Birbirlerine bakıp çevreyi süzerler.

Patrick – Anlaşılan kâbus değilmiş.

Nathalie – Ya da kâbus hâlâ sürüyor... *(Bir an.)* Çocukken hayaliniz neydi?

Patrick – Hayalim mi?

Nathalie – Mesela büyüyünce ne olmak isterdiniz?

Patrick – Kamyon sürmeyi hayal ederdim.

Nathalie – Demek bütün hayalleriniz gerçekleşmiş...

Patrick – Çıtayı yeterince yükseğe koymadım, öyle mi?

Nathalie – Belki de haklı olan sizsiniz. Hayatta hayal kırıklığına uğramamak için fazla yükseği hedeflememeli. Kamyon kullanmak güzel mi?

Patrick – Niye, ağır vasıta ehliyeti mi alacaksınız?

Nathalie – Özür dilerim, sizi kırmak istemedim. Hem bugün Paris'in banliyölerinde öğretmenlik yapmak... Bazen nitrogliserin yüklü bir kamyonu taşlı yolda sürmek gibi...

Patrick – Dehşet Yolcuları...

Nathalie – Seviyor musunuz? Yani çocukken hayal ettiğiniz gibi mi?

Patrick – Hiç değilse tepemde bir patron yok. Daha doğrusu bütün gün yüzünü görmek zorunda değilim. Yolda tek başınasın. Rahat. Kafanı hiçbir şey yormuyor.

Nathalie – Çok geziyor musunuz?

Patrick – Uluslararası taşımacılık yapıyorum.

Nathalie – Öyleyse pek çok ülke görmüşsünüzdür. Benden çok. Ben Yunanistan dışında...

Patrick – Evet, epey ülke bilirim. Özellikle benzin istasyonlarını...

Nathalie yerden bir şey alır.

Nathalie – Yarım Bounty ister misiniz?

Patrick – Nereden buldunuz?

Nathalie – Şu palmiyenin altından.

Patrick kendi palmiyesine bakar.

Patrick – Benimkinin altında da bir tane var...

Alır. İkisi de düşünceli bir şekilde Bounty'lerini yer.

Nathalie – Bu Bounty'ler buraya nasıl gelmiş olabilir?

Patrick – Noel Baba getirmiştir. Çam ağacı olmayınca palmiyelerin altına bırakmıştır.

Nathalie – Belki de ağaçtan düşmüşlerdir.

Patrick – Hindistan cevizli Bounty yetiştiren genetiği değiştirilmiş iki palmiye...

Nathalie – Neden olmasın? Son zamanlarda artık hiçbir şeye şaşırmıyorum.

Bounty'lerini bitirirler.

Nathalie – İyi uyudunuz mu?

Patrick – Deliksiz. Siz?

Nathalie – Uykuya dalmakta biraz zorlandım...

Patrick – Koyun saysaydınız.

Nathalie – Koyun yoktu, ben de bavuldaki paraları saydım.

Patrick – Öyle mi?

Nathalie – Yeniden ararlarsa tam miktarını söyleriz.

Patrick – Ama bavul zaten elimizde!

Nathalie – Evet ama o zaman resmen bizim olur.

Patrick – Tırda sık sık RTL dinlerim.

Nathalie – RTL'de şoförlerle yapılan programı mı?

Patrick – Yarışmadaki bavulda ne kadar para olduğunu hep kuruşu kuruşuna bilirdim. Bir keresinde beni aradılar. Tam o sırada otostopçu bir kadını arabama almıştım. Radyoyu kapatmıştım...

Nathalie – Umarım en azından buna değmiştir... Yani otostopçuya.

Patrick – Adı Christelle'di. Altı ay sonra evlendik.

Nathalie – Vay canına... İnsan karısıyla pek de alışılmadık biçimde tanışmış oluyor...

Patrick – Öyle mi dersiniz?

Nathalie – Çok romantik... Ama filmlerde kamyon şoförüyle otostopçu kadının tanışması genellikle biraz farklı olur...

Patrick – Siz nasıl filmler izliyorsunuz, bilmiyorum.

Bir an.

Nathalie – Ben küçükken prensestim. Annem öyle söylerdi. Bu mesleğin pek iş imkânı olmadığını anlayınca öğretmenliğe yöneldim.

Patrick – Öyle mi... Arada biraz fark var...

Nathalie – Okuldan hiç ayrılmamanın bulabildiğim en iyi yoluydu.

Patrick yere bakar.

Patrick – Yine ne var orada?

Nathalie – Bir şişe... Ne yazık ki boş...

Patrick şişeyi alır.

Patrick – Tam da değil. Bakın, içinde bir kâğıt var.

Nathalie *(yaklaşarak)* – Olamaz... Sizce mesaj mı?

Patrick – Bize yazılmış bir mesaj mı yani?

Nathalie – Asıl bizim yardım istemek için denize şişe atmamız gerekmiyor mu? Bize mektup gelmesi biraz tuhaf.

Patrick şişeden kâğıdı çıkarır.

Nathalie – Ee?

Patrick *(okur)* – «Benim adım Nathalie. Paris yakınlarında bir ilkokula gidiyorum. Bu mesajı bulursanız lütfen şu adrese gönderin...»

Nathalie – Kavaklar Sokağı, 13 bis.

Patrick – Nereden biliyorsunuz?

Nathalie – Çünkü bu mesajı ben yazdım. Şimdi hatırladım. Altı yaşındaydım.

Patrick – Olamaz! İnanılmaz!

Nathalie – Bir gün yakışıklı bir prensin bu yardım çağrısını bulmasını, bana fotoğrafını göndermesini ve sonunda evlenmemizi umuyordum.

Patrick – Demek o yaşta bile epey çaresizdiniz...

Nathalie – Hatırlattığınız için teşekkürler.

Patrick – Affedersiniz, öyle demek istemedim.

Nathalie – Hayır, haklısınız. Bu yaşta annemle gemi turuna çıkıyorum... Bunca yıldır kimse denize attığım şişeyi bulmadı. Bugünse mesaj gönderene geri döndü...

Patrick – Tam sayılmaz...

Nathalie – Nasıl yani?

Patrick – Şişeyi ben buldum.

Nathalie – Alınmayın ama o zamanki yakışıklı prens hayalime pek uymuyorsunuz.

Patrick – Tahmin etmiştim...

Nathalie – Hele prensimin evli olacağını hiç düşünmemiştim. Hem de Christelle'le...

Patrick – Aslında kaptanın o meşhur gecesinden hemen önce karım boşanmak istediğini söylemişti.

Nathalie – Sizi evlilik yıldönümünüz için gemi turuna çıkardıktan sonra mı?

Patrick – Hikâyemizi güzel bir şekilde bitirmek istediğini söyledi. En azından bana öyle dedi.

Nathalie – Belki de kaptandan hoşlanmıştı...

Patrick – Önce şaka sandım. Ama burada gözlerimi açınca beni denize itenin o olup olmadığını düşündüm.

Nathalie – Gerçekten üzüldüm. Ama ne derler, biri gider, on kişi gelir...

Patrick çevresine bakar.

Patrick – On kişi mi? Emin misiniz?

Nathalie – Yani... Mutlaka başka birini bulursunuz...

Patrick – Evet... Belki birini...

Işık yavaşça azalır.

Nathalie – Sizce annem de beni denize itmiş olabilir mi?

Patrick – Kim bilir? Belki o da kaptana vurulmuştu...

Karanlık.

Güzel Bir Gün

Işık yavaş yavaş yanar. İki palmiye arasında «Costa Poco Özerk Cumhuriyeti» yazılı bir pankart asılıdır. Oyuncular öncekiyle aynı olabileceği gibi yine değişmiş de olabilir.

Patrick – Bugün de güzel bir gün olacak gibi.

Nathalie – Evet, bir güzel gün daha...

Patrick – Bronzlaşmışsınız, değil mi?

Nathalie – Siz de. Çok yakışmış...

Patrick – Teşekkürler.

Pankarta bakar.

Patrick – Gözlüğüm olmayınca pankarta ne yazdığınızı okuyamıyorum. Yardım çağrısı mı?

Nathalie – Daha çok bağımsızlık bildirisi.

Patrick *(gözlerini kısarak)* – Costa Poco Özerk Cumhuriyeti. Ha, evet... Güzel...

Nathalie – Şişeye mesaj koyup denize atmaktan vazgeçtim... Kesinlikle iyimser olmaya karar verdim.

Patrick – Çok iyi... *(Bir an.)* Cumhuriyet mi? Emin misiniz?

Nathalie – Krallık mı olsun istersiniz?

Patrick – O zaman sizin kraliçem olmanız gerekir...

Nathalie – Cumhuriyet olsun öyleyse.

Patrick – Hem adayların hem seçmenlerin yalnızca biz olduğumuz bir yerde çoğunluğu sağlamak kolay olmayacak.

Nathalie – Sizi bana oy vermeye ikna edebilirsem başka...

Patrick – Siz zaten gönlümün seçilmiş kişisisiniz... Bir de halk oylaması isterseniz... Diktatörlüğe ramak kaldı demektir.

Nathalie – Tamam, yönetimi dönüşümlü olarak üstleniriz.

Patrick – Ya ortak bir programda anlaşamazsak?

Nathalie – O zaman ayrılıp iki devlet kurarız.

Patrick – İki ülkemize de yeni ad bulmamız gerekir.

Nathalie – Kuzey Costa Poco ile Güney Costa Poco?

Bir an.

Patrick – Sizce delirmeye mi başladık?

Nathalie – Belki de akıllanmaya başlıyoruz.

Patrick – Gerçekten çok iyimsersiniz.

Nathalie – Bunu bir tatil gibi düşünebiliriz...

Patrick – Tatil mi?

Nathalie – Burada neyimiz eksik? Bazı insanlar böyle bir ada satın alıp ömürlerinin geri kalanını geçirmek için servet ödüyor.

Patrick – Doğru, aslında hiç de fena değil.

Nathalie – Deniz, kumsal...

Patrick – Ağaçlardan kendiliğinden düşen Bounty'ler...

Nathalie – Hep güneşli hava.

Patrick – Çalışmaya gerek yok.

Nathalie – Harcayamayacağımız kadar para.

Patrick – Lafın gelişi değil... Gerçekten harcayamıyoruz...

Nathalie – Gelir vergisi yok.

Patrick – Başka vergi de yok.

Nathalie – Cennet burası.

Bir an.

Patrick – Acaba biz çoktan ölmüş olabilir miyiz?

Nathalie – Kim bilir...

Patrick – Ölünce bir vergi cennetine düşeceğim aklıma gelmezdi...

Bir an.

Patrick – Garip, öncesini gitgide unutuyorum.

Nathalie – Neyin öncesini?

Patrick – Bize olan şeyden öncesini.

Nathalie – Bize ne oldu ki?

Patrick – Hayat bir gemi kazası.

Nathalie – Belki geçmişi biraz unutmak daha iyidir.

Patrick – Galiba evliydim. Bir kadınla.

Nathalie – İyi ki belirttiniz.

Patrick – Ama adını hatırlamıyorum.

Nathalie – Christelle.

Patrick – Doğru ya. Siz hatırlıyor musunuz?

Nathalie – Christelle. Unutulacak ad değil.

Patrick – Peki sizin de bir anneniz yok muydu?

Nathalie – Herkesin annesi vardır, değil mi?

Patrick – Herhâlde...

Nathalie – Bir Bounty daha ister misiniz?

Patrick – Seve seve.

İkisi de birer Bounty yer.

Nathalie – Bavuldaki parayı yeniden saydım.

Patrick – Ee?

Nathalie – Her gün fazladan bir tane beş yüz avroluk banknot çıkıyor.

Patrick – Öyle mi...

Nathalie – Faiz olabilir mi?

Patrick – Yarışmanın kuralı öyle. Biri doğru miktarı bulana kadar para artar.

Nathalie – Ama bir daha hiç aramadılar.

Sessizlik.

Patrick – Hâlâ birbirimize sen demeyecek miyiz?

Nathalie – Bilmem... Böyle küçük bir adada biraz mesafe korumak halk sağlığı açısından gerekli olabilir, değil mi?

Patrick – Haklısınız. İki kişiyiz. Her birimizin biraz gizemi kalmalı.

Nathalie – Gördünüz mü, siz de filozof oldunuz.

Patrick – Hem birbirimize siz demek, Christelle, öyle bir...

Nathalie – Benim adım eskiden Nathalie değil miydi?

Patrick – Pek sanmam.

Nathalie – Neden?

Patrick – Nathalie unutulacak bir ad değil de ondan.

Bir an.

Nathalie – Pek hatırlamıyorum... Tatilde miyiz biz?

Patrick – Emekli mi olduk?

Nathalie – Emekli mi? O kadar yaşlandık mı?

Patrick – Buraya geleli epey oldu.

Nathalie – Kaç yaşındayız?

Patrick – Siz hiç göstermiyorsunuz.

Nathalie – Teşekkür ederim.

Patrick – Ne düşünüyorum, biliyor musunuz?

Nathalie – Her birimizin biraz gizemi kalsın dememiş miydik?

Patrick – Bizim karşılaşmamız kaderimizde varmış.

Nathalie – Zaten bundan sonra başka kimseyle karşılaşacağımız yok.

Patrick – Birbirimizden hiç ayrılmayacağız.

Nathalie – Ayrılsak da gidecek yerimiz yok.

Patrick – Öyleyse yapacak tek bir şey kaldı.

Nathalie – Beni biraz korkutuyorsunuz, Patrick...

Kaptan şapkasını yeniden takar, elini uzatır. Müzik: Bésame Mucho.

Patrick – Dans etmek!

Nathalie – Emir mi bu?

Patrick – Gemide Tanrı'dan sonra tek yetkili kaptandır...

Nathalie bir an tereddüt eder, sonra elini tutar.

Nathalie – Benden sonra, demek istiyorsunuz.

Coşkulu, baş döndürücü bir tangoya başlarlar.

Nathalie – Bu kadar iyi dans ettiğinizi bilmiyordum, Kaptan. Beni alabora ediyorsunuz...

Patrick onu geriye doğru yatırdığında dans ansızın durur.

Nathalie – Yarın dümeni ben alacağım!

Karanlık.

Son.

Yazar Hakkında

1955 yılında Fransa'nın Auvers-sur-Oise kasabasında doğan Jean-Pierre Martinez, sahne hayatına çeşitli rock gruplarında davulcu olarak başladı. Daha sonra reklamcılık alanında göstergebilim uzmanı olarak çalıştı. Televizyon için senaryolar yazdıktan sonra oyun yazarı olarak tiyatro sahnesine geri döndü. Bugüne kadar televizyon için yaklaşık yüz senaryo ve 123 tiyatro oyunu kaleme aldı. Bunlardan bazıları (*Büyük İkramiye, Strip Poker*) artık birer klasik hâline geldi. Oyunları 100'den fazla ülkede sahnelendi ve yaklaşık 50 dile çevrildi.

Sahnelemek üzere oyun arayan amatör ve profesyonel tiyatro toplulukları, Jean-Pierre Martinez'in oyunlarının metinlerini aşağıdaki internet sitelerinden ücretsiz olarak indirebilir:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Ancak, yazarın emeğinin adil karşılığı olan temsil telif haklarının ödenmesi yasal bir zorunluluktur. İster amatör ister profesyonel olun, bir oyunu sahnelemek için önceden izin almanız ve ilgili temsil telif ücretlerini ödemeniz gerekmektedir.

Jean-Pierre Martinez, Fransa'daki Dramatik Yazarlar ve Besteciler Derneği (SACD) tarafından temsil edilmektedir.

Jean-Pierre Martinez ile iletişime geçmek ve eserlerinden birini sahnelemek için izin talep etmek üzere internet sitelerindeki iletişim formunu kullanabilirsiniz.

Jean-Pierre Martinez, son dönemde şiirlerinden ve tiyatro oyunlarından esinlenerek özgün şarkılar yazmaya başlamış ve böylece müziğe geri dönmüştür.

Jean-Pierre Martinez Music projesiyle yaratıcı evrenini özgün şarkılar aracılığıyla genişletmektedir. Mizahi ya da melankolik bu şarkıların her biri, müzikle anlatılan kısa bir hikâye, kimi zaman da küçük bir tiyatro sahnesi niteliğindedir.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Jean-Pierre Martinez'in tüm tiyatro oyunları aşağıdaki internet sitelerinden ücretsiz olarak indirilebilir:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Bu eser, telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.

Telif haklarının ihlali cezai soruşturmaya konu olabilir ve 3 yıla kadar hapis ve 300.000 avroya kadar para cezasıyla sonuçlanabilir.

Avignon – Kasım 2026

© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-515-0

Oyun metni ücretsiz olarak indirilebilir.